

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Caput VIII. De Scientia Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

finalis, & finis est, effectus medij ingenere causae efficientis vel materialis. Est ergo neganda maior propositio objectionis. Sed claritatis gratia distingui potest, in eodem genere effectuum, conceditur: in diverso genere effectuum, negatur maior, & distinguitur minor. Praemium semper & universaliter est fructus meriti tanquam causae efficientis, negatur min. vel tanquam causae finalis, conceditur minor. Et negatur consequentia, vel etiam distinguitur: ergo meritum non potest esse fructus praemij in eodem genere effectuum, conceditur, in diverso genere, negatur consequentia. Et haec sunt quae mihi contra nostram sententiam opponi posse videntur.

365. Placet Coronidis loco apponere argumentum pro nostra sententia, quod saltem ad hominem potest vim habere, nempe contra illos, qui concedunt B. Virginem non solum non incurrisse peccatum originale, sed nec debitum illius: & concedunt praeterea, Christum non fuisse venturum si Adam non peccasset, adeoque nul-

lum Christi meritum fuisse prius naturae peccati Adami, aut pacto inito cum Adamo. Haec suppositis

Argumentor hoc modo. Exemptio B. Virginis à communi pacto facta tunc est, quando ceteri homines fuerunt illo pacto cum Adamo inito comprehensi & inclusi: & quidem hoc exemptio respexit determinatam personam & individuum B. Virginis, alioquin essent in Deo pendenda decreta disjunctiva vna cum determinatis, quod nos non admittimus: atqui respectu illius temporis quo facta est hac exemptio & pactum, non habuerunt merita Christi prioritate naturae, ergo illam exemptionem non promeruit Christus merito attractivo seu impetratorio: atqui illi aliquo modo promeruit, quia hoc modo B. Virginem redemit: ergo non nisi merito compensativo, quatenus Deus omnia vno indivisibili decreto ordinavit tandem ad gloriam Christi, in modo quo in primo libro tract. de Praed. explicatum est.

CAPUT VIII.

DE SCIENTIA CHRISTI.

CONTROVERSIA I.

Quenam objecta cognoverit Christus per Visionem Beatam.

Supponendum est in Christo fuisse Visionem Beatam etiam ante resurrectionem. Colligitur ex Jo. 3. *Quod scimus loquimur, & quod vidimus testamur.* testabatur autem ibi de Baptismo qui confertur in nomine Sanctissimae Trinitatis. Jo. 1. *Deum nemo vidit unquam, Unigenitus Filius qui est in sinu Patris, ipse enarravit.* Quibus verbis excipit Joannes Christum à communi conditione hominum, quibus non est datum videre Deum. Ratio autem est, quia Visio Dei non fuit Christo collata in praemium, sed illi data est tanquam debita Filio naturali: item debebatur illi hereditatis possessio, quia mors Patris non erat expectanda, sicut expectanda est in humana successione. Denique Visio Beata non pendet ullatenus ab organis, nec à speciebus impressis, ac proinde nec impeditur, nec promovetur ab aliqua corporis dispositione: ergo danda erat statim ab initio, ut etiam in hoc Christus excederet Angelos, qui non nisi brevissimo tempore eam caruerunt, quia eam promeruerunt. Nunc

Quaritur, Vtrum Christus per Visionem Beatam cognoverit omnia futura? Negant Ri-

chardus, Bonavent. Scotus, Gabriel, apud Suarez d. 26. l. 3. contra quos

366. Dicendum est 1. Christus videt in Verbo per Visionem beatam futura omnia, in quibus non est specialis repugnantia. Conclusio procedit de illa visione, quae est essentialiter beatificans, hoc est, ostendens omnia primaria attributa Dei. procedit item ex suppositione scientiae, quod Scientia Visionis sit Deo adaequata intrinseca.

Probatum Conclusio. Alijs beatis hoc tribuitur, quod videant in Verbo omnia quae ad futurum suum pertinent: ergo idem Christo concedendum est: atqui visio futurorum pertinet ad statum Christi, utpote qui erat constitutus in Coepit, Dominus, Iudex & Gubernator omnium: ergo &c.

367. DICO 2. Repugnat, omnia futura videri in Verbo per illam ipsam indivisibilem visionem Beatam, quae videt primaria Dei attributa. Probatum, supponendo, hanc Visionem esse in Christo directivam actuum moralium, eo quod semper moveat ad amorem Dei aliarumque virtutum & actus perfectos exercendos, quamvis diversis

zione: nam ad amorem Dei necessitat, ad actus aliarum virtutum non necessitat. Hoc posito probatur Conclusio. Si Visio beata videret pro priori naturæ actus liberos à Christo exercendos, & omnia inde secutura, jam hoc ipso illi actus non essent liberi, sed necessarij necessitate antecedente: quia illa Visio esset infallibilis, impedibilis, determinata ad vnum ex contradictorijs: atqui in Christo dabantur actus liberi: ergo aliqua objecta futura non videntur à visione Beata indivisibili, & quæ terminatur ad primariam Dei attributa.

DICO 3. Vider tamen Christus etiam hæc objecta futura per aliam visionem, non directivam actuum liberorum, & impedibilem per actus oppositos. Ratio est, quia etiam horum visio ad statum illius pertinet. Dubitatur tamen, qualis sit hæc visio, an videat actus liberos directè & in seipsis, vel etiam in Verbo. Censeo videri in Verbo, & in ipsa Scientia Visionis divinæ: quæ cum in mea sententia ne quidem virtualiter intrinsecè distinguatur à Decreto Prædefiniente, possunt videri in decreto Prædefiniente, quod etiam docuit P. Ant. Perez.

CONTROVERSIA II.

An in Christo fuerit Scientia per se infusa.

368. Præmittendum est 1. quid per Scientiam infusam intelligatur. Scientia infusa in genere, prout abstrahit ab infusa per se, & infusa per accidens, est habitus cognoscitivus, absque ministerio actuum præcedentium à Deo collatus. Dividitur autem in Scientiam infusam per se, & Scientiam infusam per accidens. Illa dicitur Scientia per se infusa, quæ ex sua, & ipsius etiam subiecti natura petit infundi, sine omni ministerio actuum præriorum. Sic Angeli petunt habere species per se infusas, quæ illis debentur absque actibus prævijs, modò magis, modò minus universales, secundum diversam perfectionem Angelorum. Scientia per accidens infusa est, quæ connaturali cursu rerum servato, solet & potest comparari per actus frequentatos, & independentes ab his prævijs non debetur subiecto, sed tamen hic & nunc miraculosè infunditur. Sic Adamus creditur à principio suæ creationis habuisse omnes Artes & Scientias in gradu excellenti sibi infusas, quas nos in gradu multum inferiore, non nisi magno labore comparamus.

Præmittendum 2. Scientiam per se infusam differre à Visione Beata in hoc, quòd per suos actus tendat directè in ipsas creaturas: Visio autem beata tendat immediatè & directè in Deum tanquam objectum formale motivum, & medium in quo cognoscantur creaturæ tanquam termini.

Præmittendum 3. Eandem Scientiam infusam differre à nostris scientijs acquisitis per hoc,

quòd illa tendat in suum objectum, sine vlla necessaria conversione ad phantasmata & imaginationes, adeoque independentè ab his operetur. Est igitur modus illius cognoscendi similis modò cognoscendi Angelorum & animæ separatae.

Præmittendum 4. Scientiam infusam aliam esse naturalem, aliam supernaturalem. Naturalis est in Angelis & animabus separatis, in ordine ad cognoscenda illa objecta, quorum cognitio illis debetur naturaliter. Supernaturalis est, cuius virtute eliciuntur actus Supernaturales immediatè circa creaturas, sine dependentià à phantasmate. His suppositis

369. Dicendum est, animam Christi statim ab initio conceptionis habuisse Scientiam infusam per se, tam Naturalem quàm Supernaturalem, & cognovisse ea objecta, quæ ad statum Christi pertinebant, & per talem Scientiam cognoscibilia erant. Quæ autem illa fuerint, examinare hæc non pertinet. Probatur Conclusio. Quia Christo tribuenda est plenitudo Sapientiæ & Scientiæ, II. 11. *Flos de radice esu ascendet, & requiescet super eum Spiritus Domini, Spiritus Sapientiæ & Intelligentiæ, Spiritus Consilij, Spiritus Scientiæ*: quæ verba intelligunt Patres de donis intellectualibus Spiritus Sancti.

370. Obijcies 1. Conjunctio animæ cum corpore repugnat modò cognoscendi, qui proprius est Scientiæ per se infusæ: ergo non potuit Christus eam habere in statu Viæ. Antecedens probatur. Nam anima unita corpori dependet in operando à phantasmate: atqui scientia per se infusa operatur independentè à phantasmate; ergo repugnat. 2. Distinguendo antecedens. Conjunctio cum corpore eo modo disposito, quo sunt disposita nostra corpora, repugnat modò operandi Scientiæ per se infusæ, concedo antecedens; aliter disposito, nego antecedens & consequent. Posset etiam primum membrum distinctionis subdistingui; repugnat connaturaliter, concedo: de potentia absoluta, nego. Connaturaliter quidem repugnat; quia connaturaliter anima prius erumpit in operationes phantasticas, tanquam faciliores, & circa objecta vehementius & immediatius applicata; à quibus deinde determinatur, ut se ad illa phantasmata convertat operando spiritualiter; supernaturaliter autem potest illa præventio impediri. Caterùm licet Christus non habuerit in viæ corpus gloriosum, habuit tamen, (opinione multorum) corpus ita dispositum & temperatum, ut non impediret cognitionem Scientiæ per se infusæ, vrpote quæ non exigebat aliam objectorum applicationem, mediantibus sensibus faciendam. Nihilominus cum hac ipsa Scientiæ infusæ cognitione poterant consistere sensationes, nec erat opus extasibus, & raptibus, seu alienatione à sensibus. Videtur hoc sibi voluisse P. Antonius Perez, quando docuit, originalem causam quare nostra anima in corpore pendeat in operationibus suis à phantasmate, hanc esse, quòd nostrorum corporum dispositio

positio & temperamentum trahat post se rebellionem corporis adversus spiritum, & partis sensitivæ adversus partem rationalem, & quoddam animæ suæ imbecillitate non possit plenè subicere corpus, illudque vincere: jam verò Christus non fuit affectus tali rebellionem, & sic cessabat causâ impeditiva operationum Scientiæ infusæ, hoc est non pendentis à corpore, tanquam à causâ cooperante,

371. Obijcies 2. In præsentia Visionis Beatæ est superflua Scientia infusa, quia per Visionem Beatam cognoscit Christus eadem objecta meliùs quàm per Scientiam infusam: ergo non est quare ponatur in Christo. R. Simpliciter loquendo non esse superfluum: nam licet sine illa cognosceretur objectum cum tanta sufficientia & satietate, ut abesset omnis sollicitudo anxia ampliùs cognoscendi, nihilominus habet diversum modum cognoscendi eadem objecta, nempe directè tendendo in creaturas, & hoc sufficit, ut non sit superflua: alioquin post resurrectionem futuræ essent superflue sensationes in beatorum corporibus, quia illa ipsa objecta cognoscuntur per visionem Dei.

CONTROVERSIA III.

An in Christo fuerit Scientia Naturalis per accidens infusa, vel an fuerit Successivè, & modo naturali acquisita.

Dixi suprà, Scientiam per accidens infusam dici illam, quæ connaturaliter & per se deberet acquiri beneficio sensuum & phantasia, determinantium nostrum intellectum ad producendas in se species impressas, cum quibus deinde eliciat cognitiones enigmáticas, cognoscendo res spirituales instar corporearum, componendo, dividendo &c.

Ad hanc scientiam reducitur alia, quæ vocatur Experimentalis, nempe quæ pro suo objecto formali habet ipsam experientiam præsentem vel præteritam, sensibus externis hauritam, adeoque circa ea sola versans, quæ sub experientiam sensuum cadunt. Et hanc quidem experimentalem notitiam nemo in dubium vocat quominus fuerit à Christo successivè acquisita, quia Christus usus est sensibus, & hæ sensationes reliquerunt post se species rememorativas: & sensus internus eas reflexè cognoscebat: huiusque beneficio ipse etiam intellectus cognovit reflexè actus sensationum, sicut in nobis contingit, & quo ordine in nobis acquiritur scientia experimentalis, eo ordine fuit in Christo acquisita, de qua videtur omnino locutus esse Apostolus ad Hebr. 5. *Didicit ex iis quæ passus est obedientiam.*

Controversum est, utrum Scientia illa quæ est similis nostræ acquisitæ fuerit etiam à Christo successivè acquisita, vel statim à principio per

accidens infusa, sicut fuit infusa Adamo. Illa infusam docet Suarez, Præpositus, & probabiliter iudicat Ant. Perez. Negat S. Thomas 2. 2. q. 4. a. 4. & q. 12. a. 2. retrahens oppositam quam docuerat in 3. d. 14. & q. 20. de Verit. a. 2. item Viquez, Alvarez, Ragusa, Raynaudus, Mendez, Lugo, Arriaga.

372. DICO 1. Probabilius est, Christum non habuisse omnes huiusmodi scientias statim à principio infusas, sed aliquas successivè medijs actibus comparasse, sicut nos comparamus. Hanc Conclusionem expressit S. Ambrosius in de Incarn. Dom. Sacram. c. 7. explicans in hunc sensum illud Lucæ: *Proficiebat ætate & sapientia*. Profectus inquit, ætatis & profectus Sapientia, hæ humana est, ideo ætatem antè præmit, ut secundum hominem crederes dictum: *Ætas enim non divinitatis, sed corporis est.* Ergo proficiebat ætate hominis, proficiebat Sapientia hominis. Sapientia autem sensu proficit, quia à sensu Sapientia.

Probari solet 1. à paritate ex alijs operationibus humanitatis, quæ ex sua natura requirunt certam organizationem; v.g. Christus non ambulabat, antequam haberet perfectam organum in cruribus, & nervos ac mûculos debito modo repositos ac roboratos: non loquebatur in infantia, nec comedeat masticando priusquam haberet dentes; ergo nec habuit operationem humanam & connaturalem intellectus, quia hæ non minùs pendet à phantasmate, quàm phantasma ab organo disposito. Ita post alios Lugo.

Ad hanc tamen probationem responderetur negando paritatem. Nam operationes in probatione allatæ fuissent quodammodo monstruæ, & quoad apparentiam exteriorem fuissent inbecilliores: quapropter sicut Christus voluit reveri crescere quoad molem corporis, ita etiam voluit operari operationes exteriores cum ea decore, sine qua displicuisset hominibus, & nihil promississet finem officij, sed potius impedivisset, quatenus suam humanitatem suspectam reddidisset, ut putaretur corpus phantasticum potius quàm verum assumptissimè. Econtra actus interni intellectuales, nullam huiusmodi indecentiam adhibuissent, quia latuissent: non valeret ergo conabundantia, & paritas non tenet.

373. Meliùs ergo probatur Conclusio. Sicut Visio Beata & Scientia per se infusa fuerunt Christo collatæ non contra naturam ipsam Scientiarum, nec contra Naturam ipsius hypopsiti, sed juxta exigentiam utriusque, nam hypopsitum habuit jus ad illas, & illa virore independentes à corporea dispositione & organizatione non debebant differri ulterius, quia nulla erat causâ differendi, ita econtra scientiæ dependentes in operando ab organorum certa perfectione, non petebant conferri antequam essent organa præparata, nec etiam vi Visionis hypopsitæ debebant statim conferri, hocipso quod non fuerat Christus statim productus in virili statu & perfectione.

fectione. Ergo has Scientias non accepit Christus statim ab initio, sed successivè, & suo tempore.

Restat tamen ulterior quæstio, utrum Christus eas omnes Scientias simul accepit, postquam organa fuerunt sufficienter præparata, etiam antequam objecta applicarentur.

374. Cardinalis de Lugo docet, quod licet Christus non accepit ejusmodi species & scientias, antequam organum esset sufficienter præparatum, & hac ratione accepit cum aliqua successione, eò quod organum etiam successivè fiat capax plurium & plurium scientiarum, nempe prius sensibile, deinde minus sensibile, nihilominus tamen existimat, omnes has species fuisse Christo per accidens infusas, hac ratione, nempe non expectatà occurrence rerum, & inde desumptis speciebus. Probat hoc Cardinalis à paritate. Nam sicut Deus noluit Christum generari nisi ex materia prius disposita, voluit tamen ipse Deus virtutis suæ obumbratione supplere officium viri, quia scilicet non decebat Christum generari ope viri: ita noluit quidem Christo infundere tales species, nisi præparatis prius organis receptivis, ne Christus haberet infantiam simulatam, & tantum specie tenus, si ante perfectam ætatem habuisset perfectum usum hujus Scientiæ, sicut in ætate virili, voluit tamen eas infundere independentè à concursu objectorum externorum medijs sensibus, quia non decebat Christum aliquid discere ab homine vel Angelo, vel alia creatura, prout videntur loqui aliqui Patres apud Suarez. Porro fatetur Lugo, has species non fuisse infusas objecta cognoscenda existenter in rerum natura. esto fuerint infusæ absque applicatione & concursu objectorum. Fateretur insuper, Christum per quotidianam rerum experientiam profecisse etiam realiter in Scientia acquisita, accipiendo novas species objectorum, quæ sensibus experiebatur. Sed hæc scientia est potius experimentalis, de qua jam egimus; nunc autem querimus de Abstractiva, ut advertit ipse Lugo, qui denique Num. 23. iterum limitat suam doctrinam, & docet, ea quæ Christus per auditum percipiebat, jam antè cognovisse independentè ad hoc sensu: quæ verò per reliquos sensus percipiebat, non cognovisse prius per scientiam per accidens infusam. Rationem dat, quia non decebat hominem respectu Christi habere rationem Magistri, quam tamen habuisset, si mediante auditu Christum instruxisset circa aliquod objectum.

375. DICO 2. Probabilius mihi est, nullius objecti aliquando occurruri speciem fuisse Christo ante ipsum actuale objecti occursum infusam, sed fuisse naturaliter acceptam ab objectis, sicut nos accipimus. Probat 1. ex Scriptura ad Hebr. 5. *Didicit ex iis quæ passus est obedientiam*, hoc autem gratis ad certos sensus restringitur: quidni enim etiam ex blasphemijs, obreccationibus, didicit obedientiam, atque ex flagellatione & crucifixione? Neque hoc est pro-

prie habere hominem pro Magistro, aut ab illo discere in eo sensu, quo hæc videntur importare imperfectionem: quasi præsupponerent illorum objectorum ignorantiam: omnia enim illa Christus cognovit per Visionem beatam, & Scientiam per se infusam. Sanè Christus Dominus ipse ad hanc qualemcunque apparentiam Magisterij non semel homines invitavit: ut, quando ex cæco quasiivit: *quid tibi vis faciam?* ex paralytico, *Vis sanus fieri?* ex Apostolis, *Quem dicunt homines esse Filium hominis?* utique Christus non simulavit aliquem defectum qui ipsum dedecaret: ergo his interrogationibus voluit sibi communicari aliquam noticiam humanam, quam prius non habuisset. Hinc

376. Probo Conclusionem 2. Quemadmodum non decebat Christum habere infantiam simulatam hoc sensu, ut ante perfectæ organa haberet species scientificas infusas, ita non decebat Christum habere cum hominibus conversationem simulatam, simulando se ab illis humanam noticiam exquirere & acquirere, quando eorum sermonibus auscultabat & interrogabat: v. g. quando suscitaturus Lazarum interrogavit: *ubi posuisti eum?* Neque legitur Christus unquam correxisse illos, qui ipsi absenti per alios voluerunt aliquid referri: v. g. quando sorores Lazari miserunt ad illum, qui significaret morbum Lazari: quando Centurio nuntiavit morbum sui famuli: cum tamen isti crederent, posse absentem sanare: & tamen existimabant absentem non cognoscere morbos illà noticiā quæ inter homines requiritur & intercedere solet.

377. Confirmatur 1. In Christo fuit vera & non simulata admiratio, ut tradit S. Thomas: admiratio autem, ut habet idem D. supponit aliquid insolitum ex parte objecti, & prius non cognitum. Jam verò Christus admiratus est fidem Centurionis, quam accepit per auditum, quæ scilicet tanta fuit, ut excesserit longè gradum illum, quem Christus potuisset colligere & expectare spectatis illis, quæ prius experimento didicerat. ergo etiam per auditum Christus aliquam noticiam accepit, qualem homines accipiunt, quando aliquid admirantur.

Confirmatur 2. Quia sic commodè satis intelligitur, quâ ratione Christus in agone constitutus potuerit ab Angelo confortari: quæ confortatio consistebat in quadam animatione & consolatione, nec videtur aliud fuisse, quam propositio motivorum allicientium ad passionem libenter sustinendam: unde dicunt Interpretes, quod Angelus illi proposuerit necessitatem generis humani, & Voluntatem Patris Cælestis, & exaltationem proprii nominis &c. non quasi Christus hæc non prius sciverit Scientiâ Beatâ, aut per se infusâ, sed ad ostendendam proprietatem naturæ humanæ (ut loquitur S. Thomas q. 12. a. 4.) voluit etiam ab Angelo consolatoria verba admittere. Postquam ergo Christus sponte admisit vehementissimam tristitiam & mortis horrorem, voluit de-

V v v

inde

inde humano modo & medio temperari, prout amicus ab amico consolante levamen accipere solet: quo nobis etiam exemplum dedit, illudque imitati sunt sanctissimi Patres in primitiva Ecclesia, animantes per Epistolam illos, qui propter fidem erant in vincula coniecti, aut in exilium missi.

378. Non ignoro, illam Angeli confortationem aliter ab alijs explicari, quos non reprehendo. Primum ergo dicunt alij, quod Angelus Christum non quoad animum, sed quoad corpus præcisè confortaverit, obijciendo oculis tam amicum & gratum aspectum, ut inde letitia redundaverit in corpus. Alij dicunt, quod Angelus ita moverit & distribuerit sanguinem & alios humores corporis tristitia turbatos, & cor aggravantes, ut inde Christus magnum levamen accepit. Denique P. Esparza putat, Christum fuisse ab Angelo confortatum hac ratione, quod Angelus Christum suppliciter rogaverit, ut desisteret à miraculosa admissione tristitia, quam Christus contra Jus Visionis Beatæ in se permittebat excitari ex apprehensione & vivacissima imaginatione passionis imminens. ab hoc ergo miraculo, & sic à tristitia conatus est Angelus suis precibus Christum liberare, & fuit exauditus, & sic eum confortavit.

379. Probabilior mihi videtur expositio P. Vasquez qui negat per vocem: *Confortans eum* significari levamen aliquod Mœoris & Tristitiæ: & hoc existimat colligi ex ipso Evangelij contextu, sequitur enim: *Et factus in Agonia prolixius orabat. & factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram.* quibus significatur, post Angeli colloquium potius creville, quam mitigatum fuisse dolorem: cum agonia sit extrema perturbationis & afflictionis species, quam Latini trepidationem appellant. Itaque secundum P. Vasquez confortatio facta ab Angelo aliud non fuit, quam quadam laudatio seu congratulatio, quod Christus tanto animi robore & generositate se resignaverit & acceptaverit mortem. Hanc explicationem insinuat S. Thomas in 2. dist. 11. q. 1. a. 3. ad 3. & est S. Chrysostomi, Theophylacti, & omnium clarissimè S. Epiphanijs hæretici 69. ubi de confortatione Angeli hæc habet: [Ecce enim invenimus impleri dictum magni Cantici à Moyse conscripti, ubi dicit: Exspectetur velut pluvia sententia mea, & paulò post rursus dicit: Adorent eum omnes filij Dei, & confortent ipsum omnes Angeli Dei, non ut dent ipsi robur Angelis, non enim indigebat Angelorum confortatione, sed confortent ipsum, hoc est, confitendo proprium ipsius robur ipsi attribuant.]

380. Cæterum plures Patres volunt Christum aliquod levamen & doloris mitigationem seu consolationem accepisse: & ita sentit impri-

mis S. Thomas q. 12. a. 4. ex Patribus verò S. Hieronymus, Cyrillus, Damascenus, Bernardus, & alij apud Vasquez.

Dubitat hic ulterius, an saltem eorum ob- jectorum species per accidens infusus accepit Christus, quæ Christo per totam vitam unquam fuerunt applicata, ut possent suas species per se- sus Christo communicare. Affirmant Mendoza & Arriaga. Nihilominus

381. DICO 3. Probabilius mihi est, huiusmodi species non fuisse Christo infusas. Probatur ex suppositione prioris Conclusionis, quæ nobiscum Mendoza & Arriaga defenditur. Dico Christo aliquas huiusmodi scientias accepit liberè, hoc est, liberè sibi objecta applicavit, cum potuisset nolle applicare: ergo potuit liberè carere velle aliquæ huiusmodi scientiæ, quæ ob- facto acquisivit: atqui non potuisset liberè illa carere, si hoc ipso, quod Christo aliquod obiectum non fuisset applicatum, fuisset illius scientiæ accidens infusa. ergo non fuerunt Christo infusæ illæ scientiæ, quarum obiectum non fuit illi applicatum. Probo minorem. Quia per ubi- versarios, hoc ipso quod obiectum aliquod non erat Christo applicandum, jam erat infusa Scien- tia, quæ alioquin erat per applicationem obiecti acquirenda: ergo dum Christus voluisset illi Scientiæ carere, hocipso non caruisset. Cæ- rum non immerito huic conclusioni.

Contra priorem Conclusionem solum ob- jecti potest, quod jam supra de primo parente do- mo insinuat est. Non enim videtur Christo denegandum aliquod genus Scientiæ, quod do- mo concessum est. 2. in Adamo fuisse speciem causalam illas infundendi, quia statim post illa creationem in ætate virili debuit præcellere Vi- verso, & quàm optime providere postea, quod non potuisset facere sine huiusmodi Scientiâ, quæ non habuit Visionem Beatam, aut Scientiâ per se infusam, sicut habuit Christus.

Illud tamen ultro concessero, Christum ex Dei providentia habuisse objecta sibi occurrentia tali ordine & dispositione, ut commodissime po- tuerit speciebus inde acceptis ad generandas alia & alias species magis & magis universales abstr- activas & scientificas uti, & ita feliciter vitam esse, ut acquisiverit tandem scientias in perfectione gradu, quàm unquam habuerit Adamus. Nati- rum ad has acquirendas non est opus perpetuum sensuum externorum usu, & omnium sensuum perceptione ac applicatione: quotidie enim vi- demus aliquos, qui sensibus pauca percipiunt, assiduâ tamen rerum consideratione longè pro- fectiores scientias comparare, quàm alij qui libe-

bus per omnia vagantur, cum impedimentis potius, quàm incremento scien- tiarum.

